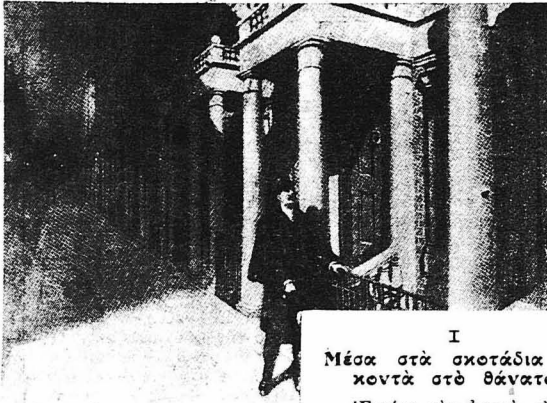

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Του HUGH CONWAY

«Περπατούσα πιασμένος από τα νυχκλιδώματα των σπιτιών».

μπορούσα να λογίζομαι άρκετά πλούσιος. 'Από εικοσι χρόνων παιδί είμουν ανεξάρτητος και έκανα ότι ήθελα. 'Ωστόσο ή ζωή είταν για μένα ένα αδιάκοπο κι' ατελείωτο μαρτύριο. Γιατί αυτό; Μήπως κανένας από τους αγαπημένους μου είχε πεθάνει και ό θάνατός του με είχε κάνει δυστυχισμένο; 'Όχι. Τά μόνα πρόσωπα που αγάπησα σ' αυτό τον κόσμο, ό πατέρας μου κι' ή μητέρα μου, είχαν πεθάνει από καιρό. Μήπως κανένας άτυχής έρωσ είταν ή αίτια της δυστυχίας μου; 'Όχι. Ούτε ό θάνατος, ούτε ό έρωσ με είχαν κάνει δυστυχή.

Είπουν, τό ξανάλεω, νέος, πλούσιος, ελεύθερος να κάνω ότι θέλω. Μπορούσα όποτεδήποτε να φύγω από την 'Αγγλία και να ταξειδέψω στά ωραιότερα μέρη του κόσμου. Μά είξερα ότι και άν έπήγαινα σ' αυτά τά μέρη, δέν θα τά έβλεπα καθόλου κι' αυτό τό πράγμα μ' έκανε να στεναίξω μέ πόνο.

Είμουν υγιέστατος. Μπορούσα ν' άντέχω στό κρύο, στην κούραση, μπορούσα ακόμα να συναγωνιστώ μέ τους καλλιτέρους πεζοπόρους και μέ τους πιο τολμηρούς δρομείς. Στο νυνηγι, στό σπορτ και στις σωματικές ασκήσεις είμουν από τους πρώτους. Σφιγγοντας μέ τό άριστο μου χέρι τό δεξί μου μπράτσο έννοιωθα την έξαιρετική δύναμη των μυών μου. Κι' όμως τί τά θέλετα, είμουν ένα πλάσμα που δέ θα μπορούσε σε δεδομένη περίπτωση να υπερασπιστώ τον έαυτο μου, για τί εί μ ο υ ν τυ φ λ ό σ !

Τυφλός, μάλιστα! Ποιός θα μπορούσε, εκτός από τους τυφλούς τοίς ίδιους να περιγράψη τό μέγεθος αυτής της δυστυχίας. Εγώ θα προτιμούσα να είχα πεθάνει, παρά πού τυφλώθηκα!

'Απ' τον καιρό που ήμουν παιδί μου είχαν παρουσιαστεί οι πρώτες έκδηλώσεις της τυφλώσεως ή όποια δέν άρχισε να γίνη δλοκληρωτική. Κατέφυγα τότε στους καλλιτέρους οφθαλμολόγους του Λονδίνου και του Παρισιού, μά δέ μπόρεσαν να μου κάνουν τίποτε. Είπε αδύνατο να σάς περιγράψω εδώ την αγωνία των πρώτων έβδομάδων της τυφλώσεώς μου. Ούτε να φάω μπορούσα, ούτε να κοιμηθώ. Είχα φτάσει σε τέτοιο σημείο άπελπισίας, ώστε άρνήθηκα κάθε χειρουργική επέμβαση. Οι γνωστοί μου προσπαθούσαν να με παρηγορήσουν λέγοντάς μου ότι ήπρηχαν έλπίδες να θεραπευθώ.

Τό μόνο πρόσωπο που είχα στό σπίτι μου εκείνη την έποχή, είταν ή Σούζη Ντροόν, μά παλιά ύπηρετρια της μητέρας μου ή όποια μ' αγαπούσε σαν παιδί της και κοίταζε να ικανοποιή και την πιο έλάχιστη έπιθυμία μου.

'Ενα βράδυ είχα πλαιγιάσει στό κρεβάτι μου χωρίς να μπορώ όμως να κοιμηθώ. Μιά άγωνία μέ πίεζε. 'Η Σούζη κοιμόταν στό διπλανό δωμάτιο σ' ένα κρεβάτι πλάι στην πόρτα που χώριζε την κάμαρή μου από τό σαλόνι. Είταν ένα καταθλιπτικό Αύγουστιάτικο βράδι. 'Ο βαρής άέρας που έμπαινε από τό άνοιχτό παράθυρο δέ μου έφερε καμιά δροσιά. Είχα πλαιγιάσει από νωρίς μά του κάκου παιδεύομαι να κοιμηθώ,

I

Μέσα στά σκοτάδια και κοντά στό θάνατο.

Εκείνη την έποχή είμουν μόλις εικοσιπέντε χρόνων. Είχα κληρονομήσει ένα έτησιο εισόδημα δυό χιλιάδων λιρών στερλινών και έτσι

άν και ή ώρα είταν μία μετά τά μεσάνυχτα. 'Αναστέναια διαρκώς και στροφούριζα άπάνω στά ρούχα μου.

'Αξαφνα μου ήρθε μία άλλοκοτη έπιθυμία να βγω έξω. Οι δρόμοι έπερνε να είνε σχεδόν έρημοι την ώρα εκείνη κι' ύπηρεξε ένα πλατό πεζοδρόμιο μπρός από τη σειρά των σπιτιών, μεταξύ των όποιων ήτανε και τό δικό μου. Μπορούσα λοιπόν να κάνω έναν μικρό περίπατο έν πλήρει άσφαλείμ κι' έτσι ν' άναπνεύσω λίγο.

Αυτή ή έπιθυμία ήταν τόσο ζωηρή ώστε παρ' όλίγο να ξυπνήσω τη γρηά Σούζη και να της την πώ. Μά, ξέροντας ότι κοιούταν βαθεία έδίστασα. Την είχα κουράσει τη δυστυχισμένη όλη την ήμερα τόσο, ώστε τη λυπήθηκα. Γιατί έξ άλλου να την άνησυχώσω;

Πήδηξα λοιπόν σιγά σιγά άπ' τό κρεβάτι μου και ντύθηκα παρακολουθώντας την άναπνοή της Σούζης. Με χίλιες προσφυλάξεις τράβηξα πρós την πόρτα, που όδηγούσε από την κάμαρή μου στό διάδρομο της έξόδου. Την άνοιξα άθόρυβα, βγήκα έξω κι' άκουμπώντας στον τοίχο, έφτασα ως τη σκάλα. Την κατέβηκα, βασιτώντας μέ τό χέρι μου τό κάγκελο και έφτασα ως την έξώπορτα.

Στάθηκα μία στιγμή άναποφάσιτος, σχεδόν τρέποντας άπό τό φόβο μου. 'Ηταν ή πρώτη φορά άπότον τυφλώθηκα, πού θα έβγαινα από τό σπίτι μου. 'Ωστόσο ήξερα ότι δέν ύπηρεξε κανείς. Λόγος για να φοβούμαι: ό δρόμος ήταν έρημος, τό πεζοδρόμιο πολύ πλατύ και μπορούσα να περπατώ χτυπώντας μέ τό μπαστούνι μου την άρχη του πεζοδρομίου ή πιασμένος από τά νυχκλιδώματα των σπιτιών.

'Εβγήκα λοιπόν έξω κι' άρχισα να περπατάω μετρώοντας τά βήματα μου, για να μπερώσω κατόπι να ξαναγυρίσω στό σπίτι μου.

Αυτός ό νυκτερινός περίπατος μου έκανε άρκετό καλό. 'Ισως γιατί κατάλαβα ότι μπορούσα να κάνω κάτι και μόνος μου. 'Ακόμα δέν έξερω γιατί, πού έφερε και κάποιαν έλπίδα ότι ίσως ή τύφλωσή μου θα μπορούσε να θεραπευθί. Είχα ένθουσιασθεί τόσο, ώστε σηκώνοντας τό κεφάλι μου είχα άρχισει να βαδίζω μέ βήμα σταθερό και γρήγορο, λημονώντας σχεδόν την τύφλωσή μου. 'Επαθα μάλιστα να μετρώ και τά βήματα μου. Ξεχνώντας όλα, είχα βυθισθεί σ' ένα σωρό συλλογισμούς σχεδόν ευθυμους. Συνήλθα μόνο όταν έσκούνταπα σε κάποιο διαβάτι που τον άκουσα να ψιθυρίζει «ήλίθιε !..» και να άπομακρύνεται γρήγορα γρήγορα, άφήνοντας με άκίνητο στό μέρος όπου είχαμε χτυπήσει, χωρίς να ξέρω πού άκριβώς βρισκόμουν.

Τού κάκου προσπάθησα, μόλις συνήλθα να προσανατολισθώ. Δέν ήξερα ούτε τί ώρα ήταν.

— Πίετε ! μέ πρόταξε ή φωνή.
— Λέ θέλω ! άπάντησα. Αυτό ίσως είνε δηλητήριο..

Επειδή δέ μπορούσα να κάνω τίποτε, άποφάσισα να σταθώ στό μέρος όπου βρισκόμουν, περιμένοντας να περάση κανένας πόλισμαν ή κανένας καθυστερημένος διαβάτης. 'Ακουμπισμένος σ' έναν τοίχο περίμενα ύπομονετικά.

Σέ λίγο ένα βήμα άντήχησε, μά ένα βήμα τόσο άζανόνιστο, τόσο άταχτο, ώστε ήταν εύκολο να μαντέψη κανείς την κατάσταση εκείνου που πλησίαζε. Θάταν κανένας μεθυμένος.

— Καλλίτερα θα είνε, σκέφθηκα, να τον άφήσω να περάση και να περιμένο κανέναν άλλον.

Μά τά βήματα του άγνώστου σταμάτησαν μπροστά μου κι' άκουσα μία φωνή να μου λέη εύθυμα :

— 'Α ! να ένας σύντροφος που βρισκεται σε πιο κακό χάλι από μένα ! Αυτός δέ μπορεί να περπατήση καθόλου. 'Ετσι δέν είνε φίλε :

— Μπορείτε να μου δείξετε την όδó Βαλπόλ ; του άπήγησα ορθώνοντας τό κορμί μου για να του δείξω ότι δέν είμουν μεθυμένος.

— Την όδó Βαλπόλ ;... Βέβαια !.. Είπ' έδώ κοντά... 'Ο τρίτος δρόμος άριστερά.

— 'Αν πηγαίνετε πρós τά εκεί έχετε την καλωσύνη να μέ όδηγήσετε κι' έμένα. Είμαι τυφλός, ξέρετε, κι' έχω χάσει τό δρόμο μου..

— Τυφλός, διάβολε !.. Πάμε !.. 'Εσύ θα μου δανείσεις τά πόδια σου κι' εγώ θα μάτια μου κι' έτσι να μπορούμε να περπατήσουμε. 'Εμπρός, πάμε !..

Μέ πήρε από τό μπράτσο κι' άρχίσαμε να περπατάμε. Σέ λίγο στάθηκε. 'Η όδός Βαλπόλ είν' έδώ ! μου είπε βήχοντας. Θέλετε νά σας πώω ως τό σπίτι σας;

— 'Όχι, εύχαριστώ ! του άπάντησα.

Λάβετε μόνο την καλωσύνη να βάλετε το χέρι μου στο νιγκλίδωμα του γοναικού σπιτιού κι' έτσι θα μπορέσω να βρω το σπίτι μου, γιατί έχω μετρήσει την απόσταση.

Τόν έκαληνύχτισα, ευχαριστώντας τον και χωρίσαμε. Είξερα ότι απ' τη γωνιά της ύδου Βαλπόλ για να πάω στο σπίτι μου έπρεπε να κάνω ξήνητα ως ξήνηταπέντε βήματα. Άρχισα να περπατάω μετρώντας τα βήματά μου κι' όταν έφθασα στα ξήνηταδύο στάθιακα ψάχνοντας να βρω την είσοδο του σπιτιού μου. Έπειδή δέν την εύρισα προχώρησα ένα δυο βήματα και τη βρήκα.

Για μιά στιγμή φοβήθηκα μήπως είχα γελαστεί, μα οι φόβοι μου διαλύθηκαν όταν πέρασα το κλειδί μου στην κλειδαριά της πόρτας και την άνοιξα. Είμουν ευχαριστημένος γιατί είχα βρει το σπίτι μου.

Έπιασα το κάγκελλο της σκάλας κι' άρχισα ν' ανεβαίνω, μα δε ξέρω γιατί το σπίτι μου δέν μου φαινόταν γνώριμο. Η σκάλα που ανεβαίνα δέν έμοιαζε με τη δική μου, το ταπέτο είχαν σα διαφορετικό. Είχε γοιστο να είχα μηρ σε κανένα άλλο σπίτι ; Πολύλες φορές κινεί μ' ένα κλειδί άνοιγει διάφορες πόρτες... "Αν είχα μπει στο σπίτι κινώντας γείτονός μου ; Στάθιακα, ο ίδρωτας άρχισε να τρέχη στο μέτωπό μου καθώς σκεφτόμουν τη δυσάρεστη θέση στην οποία βρισκόμουν αν τα πράγματα είχαν έτσι... Για μιά στιγμή απόφρασσα να γυρίσω πίσω...Μά δέν είμουν και βέβαιος ότι είχα γελαστεί.

Τότε θυμήθηκα ότι στο σπίτι που έμενα εκεί πού τελειώνει η σκάλα ύπηρχε μιá κοσόλα μ' ένα άγαλμα επάνω. Είξερα ακριβώς τη θέση της επειδή πολλές φορές μου την είχαν δείξει για να την άποφρένω και να μη πάσω το κεφάλι μου σ' αυτή. Μπορούσα να διαλύσω τις άμφιβολίες μου αν την εύρισα και προχώρησα.

Άρχισα να πασπατεύω με τα δάχτυλά μου τόν τοίχον, μα δέν εύρισα κανένα εμπόδιο. Άντι της κοσόλας συνάντησα έξαφνα μιá πόρτα... Τότε βεβαίωθηκα ότι βρισκόμουν σε ξένο σπίτι. Τό μόνο που είχα να κάνω ήταν να φύγω έτσι γρήγορα όπως είχα έλθει και να κοιτάξω, βγαίνοντας έξω, μήπως το σπίτι μου ήταν τό διπλανό. Καθώς όμως έκανα πίσω, άκουσα έξαφνα ένα ύποπτο ψίθυρο. "Αν και η ώρα ήταν περασμένη πολλά πρόσωπα συζητούσαν μέσα στη κάμαρη της οποίας είχα άγγίξει την πόρτα.

Δέ μπορούσα να ξεχωρίσω τι έλεγαν. Μά είμουν βέβαιος ότι ήταν άντρώπιες φωνές. Είχα σταθεί άναποφάσιτος. Δέ θα ήταν καλύτερα να τους χτυπήσω την πόρτα. Θα μπορούσα έξαιφρα να δικαιολογήσω τόν παρεξήγησή μου, σφαλώς κάποιος θα έλάβαινε την καλωσύνη να μ' άδηγήσει στο σπίτι μου. Χωρίς άλλο, αυτή ήταν η καλύτερη λύσις. Δέν μπορούσα βέβαια να έξακολουθήσω να φωνάω έτσι μέσα στα ξένα σπίτια σαν κλέφτης.

Μά ακριβώς τη στιγμή η πού σήκωνα το χέρι μου για να χτυπήσω την πόρτα, άκουσα μιá άλλη φωνή, μιá φωνή γυναικεία. Αυτή φαινόταν νάρχεται από κάποιος μακρύτερα. Τραγουδούσε ενώ κάποιος τη συνόδευε στο πιάνο. Στάθιακα πάλι κι' άποφράστηκα.

Έξασα να σάς πώ ότι μέσα στη δυστυχία μου ή μόνη παρηγοριά πού μου έμενε ήταν ή μουσική. Άκουγα λοιπόν τό τραγουδι, ένα τραγουδι από μιá καινούργια όπερα πού ήταν μόλις γνωστό στην Άγγλια. Αυτό τό τραγουδι λίγοι έρασιτέχνες θα μπορούσαν να τό έξτελέσουν. Έκείνη πού τραγουδούσε τώρα τό έλεγε σιγά. Όσοσσο ήταν εύκολο να καταλάβη κανείς τό πλούσιο φωνητικό της τάλαντο και να φαντασθή τι θάταν ή φωνή της αν έβγαине ολόκληρη. Είμουν καταγοχητευμένος. Η πούτη μου σκέψη ήταν πώς είχα πέσει σε κανένα σπίτι καλλιτεχνών, οι όποιοι τελειώνουν άργά από τη δουλειά τους. Αυτό ήταν εύχάριστο για μένα γιατί οι καλλιτέχναι είνε πάντα καλοί άνθρώποι.

Τό τραγουδι έξακολουθούσε. Είχα κολλήσει τό αυτί μου στην πόρτα για ν' άκούσω την κάθε νότα του. Είμουν περίεργος ν' άκούσω πώς θ' άπεδίδετο τό τέλος πού ήταν πολύ δύσκολο όταν—τρομερή αντίθεσις με τίς γλυκές και τρυφερές νότες και τά παθητικά λόγια του τραγουδιού—άκουσα ένα ρόγχο, ένα σπασμαδικό ρόγχο. Βαθειω και παραπεταμένοι στεναγομοι έπακολούθησαν πού έκαναν τό αίμα μου να παγώση μέσα στις φλέβες μου. Τό τραγουδι έπαψε έξαφνα και μιá

φωνή, ή διαπεραστική φωνή μιás γυναικός άντήχησε, δείχνοντας την άποτομη μεταβολή της μελωδίας σε μιá σηνή φρίκης. Έπειτα άκούστηκε τό ύποκοφο πέσιμο ενός σώματος επάνω στο πάτωμα !

"Η άπελεισία μου μ' έκανε νάρρηθώ κάθε χειρουργική έξέμβαση.

Δέν μπορούσα πιά να κρατηθώ ! Κατάλαβα ότι ένα τρομαχτικό έξκλημα είχε συντελεσθεί σε λίγον βημάτων άπόσταση από μένα. Η καρδιά μου κόντενε να σπάση από τούς χτύπους της. Μέσα στον ύπερεθισμό πού βρισκόμουν είχα ξεχάσει ότι δέν είμουν σαν τούς άλλους κι' ότι ή σωματικές μου δυνάμεις και τό θάρρος μου δε μου χρησίμευαν σε τίποτε. Τα λησιμόνησα όλα εκτός από την έπιθυμία να έμποδιάσω να άποτελειώθην ένα έξκλημα, από την έπιθυμία να έξτελώσω τό καθήκον μου ως άνθρώπος, βοηθώντας αυτούς πού κινδύνευαν ίσως.

"Άνοιξα άπότομα την πόρτα και όρμησα μέσα στην κάμαρη... Τότε μόνο, καθώς ένοιωσα έξαφνα τό φως, ένα φως όμως πού έίμου επέτρεπε να ξεχωρίσω τίποτε, κατάλαβα ότι είχα κάνει μιá τέλλια. Κατάλαβα ότι μλαιώνοντας μέσα σ' αυτή την κάμαρη, άποπλος, τυφλός και άνίσχυρος όπως είμουν, ήταν τό ίδιο σά να είχα όρμηση προς τό θάνατό μου.

Άκουσα μιá βλαστήμια κι' ένα επιφώνημα έκπληξσεος. "Άκουσα πάλι τη γυναικεία φωνή, μα άδυνατισμένη αυτή τη φωνή, σά να έσβυνε. "Αν και είμουν άνίκανος να σώσω τό θύμα, στράφηκα από ένα ένστικτο προς τη διεύθυνση από την οποία έρχόταν ή φωνή και έκανα δυο βήματα εμπρός. Μά τό πόδι μου μπροδέφτηκε κάτω και σωριάστηκα επάνω στο σώμα ενός άνθρώπου. Άνατριχάσα νοιώθοντας ότι τό χέρι μου μουσκευόταν σ' ένα θερμό ύγρο πού κυλούσε άργά επάνω στο πάτωμα.

Πριν ακόμα μπορέσω να σηκωθώ, κάποια χέρια δυνατά και νευρώδη μ' έπιασαν από τό λαιμό. Μ' έσφιγγαν ως τη στιγμή πού άκουσα σε δυο βημάτων άπόσταση τό τράβηγμα της σκανδάλης ενός πιστολιού πού τό γέμιζαν. "Ω ! πώς θα ήθελα εκείνη τη στιγμή νά ξανάβρισκα για μιá στιγμή μόνο τό φως ; ήθελα να δω αυτούς πού θα μ' έσκότωναν, ήθελα να δω, από τη διεύθυνση του όπλου σε ποιό μέρος του σώματός μου θα με χτυπούσαν. Και εγώ πού λίγες ώρες προηγουμένως, στέναζα επάνω στο κρεβάτι μου έπιθυμώντας τό θάνατο, ένοιωθα εκείνη τη στιγμή ότι ή ζωή, ή ζωή μάλιστα χωρίς τό φως, είναι τό πολτιμότερο πράγμα στον κόσμο. Φώναζα κι' ή ίδια μου ή φωνή άντηχούσε σαν ξήνη στα αυτιά μου :

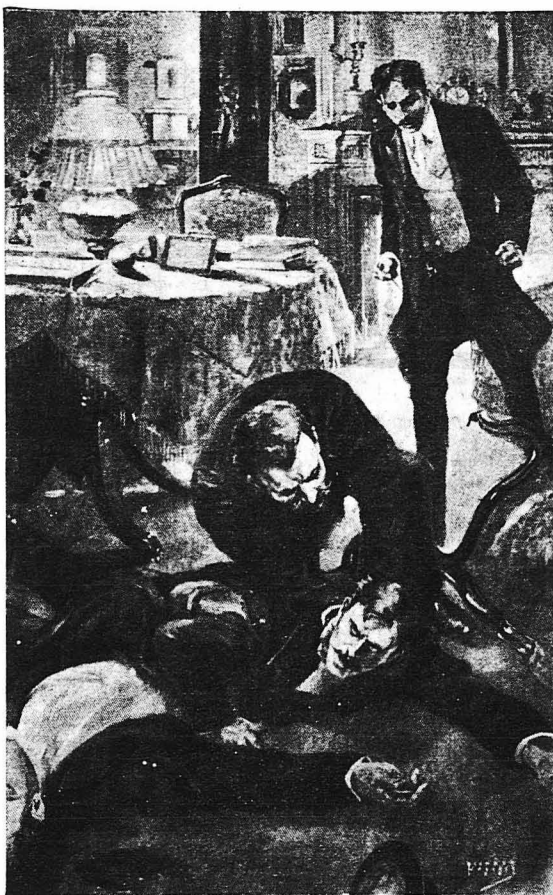
— Μή με σκοτώνετε ! Είμαι τυφλός ! τυφλός !

II

Μέση ή όνειρο :

Τά χέρια πού με κρατούσαν καρφωμένο κάτω στο πάτωμα δε μ' άφηνον ούτε στιγμή. Σ' αυτή την κατάσταση πού βρισκόμουν, τό καλύτερο πού είχα να κάνω ήταν να σταθώ άκίνητος, βεβαιώνοντας έτσι τούς κακούργους περι τη δύναμη μου. Μ' αυτό δέν είχα να χάσω τίποτε.

(Άκολουθεί)

Τό πόδι μου σκούνησε κάτω και σωριάστηκα επάνω στο σώμα ενός άνθρώπου.